

Analyse af forsyningssikkerheden i fjernvarmesektoren

1 Indhold

2	Indledning.....	3
3	Definition og vurdering af forsyningssikkerhed	3
4	Beskrivelse af opgaver, ansvarsstruktur og beføjelser i forhold til forsyningssikkerhed	4
4.1	Forsyningssikkerhed i de centralt forsynede områder.....	4
4.2	Forsyningssikkerhed i de decentralt forsynede områder.....	5
4.3	Energitilsynets nuværende opgaver, beføjelser og sanktionsmuligheder	5
5	Beskrivelse og vurdering af muligheder for at opdage og reagere på brud på forsyningssikkerhed ...	5
5.1	Forsyningssikkerhed i store og små forsyninger	5
5.2	Mulig registrering af nedbrud eller risiko for nedbrud, hvis der i fremtiden opstår behov herfor	6
6	Beskrivelse og vurdering af selskabernes muligheder for og incitamentter til vedvarende investeringer i net/anlæg mv., herunder en vurdering af, hvad den økonomiske regulering betyder	7
7	Håndtering af konkurser.....	8
8	Sammenfatning	10
	Bilag 1. Eksempel på lokal forsyningssikkerhed ved akut nedbrud o.lign.....	10

2 Indledning

Forsyningsafbrud af forskellige energiformer (el, gas, fjernvarme, vand og affald) har ikke lige stor betydning for samfundets generelle funktion. Fjernvarmen er ikke en lige så kritisk forsyning som eksempelvis el, hvor selv kortvarige strømafbrydelser kan have store konsekvenser for industriel produktion, hospitaler og offentlig transport m.v. I modsætning til el- og gasforsyning er der derfor ikke etableret et beredskab for varme, hverken for fjernvarmeområdet eller for forbrugernes individuelle varmforsyningsanlæg. Som følge heraf, og som konsekvens af at forsyningssikkerheden på fjernvarmeområdet ikke er blevet opfattet som en udfordring, er der heller ikke tidligere gennemført nationale analyser af forsyningssikkerhed på fjernvarmeområdet, som denne rapport har kunnet tage afsæt i.

Alle vurderinger i denne analyse foretages således med det in mente, at reguleringen skal være robust i forhold til at kunne understøtte en høj forsyningssikkerhed uanset økonomisk regulering og ejerskab.

3 Definition og vurdering af forsyningssikkerhed

Forsyningssikkerhed i fjernvarmesektoren betyder, at der til hver tid er balance mellem energibehov og energiforsyning. Der skal dermed være tilstrækkelig med varme til rådighed til at dække behovet for varme hos de forbrugere, der er koblet til det pågældende fjernvarmenet.

På el-området opgøres forsyningssikkerheden på nationalt plan som antallet af nedbrud og deres varighed, idet el leveres i ét stort sammenhængende net. Denne tilgang vil ikke være hensigtsmæssig på fjernvarmeområdet, da fjernvarmen ikke leveres til ét sammenhængende net, men til en lang række lokale net. En national opgørelse kan dække over store, lokale forskelle i forsyningssikkerheden, mens en eventuel opgørelse skal foretages for hvert enkelt lokalnet.

Langt de fleste afbrud i fjernvarmeforsyningen er planlagte og udmeldt på forhånd. De finder typisk sted i forbindelse med renoveringer eller tilkobling af nye forbrugere i især sommermånedene, hvor fjernvarmeforbruget er minimalt. På den måde adskiller fjernvarmen sig fra el- og gasforsyningen, hvor et lignende forsyningsafbrud ikke kan forekomme uden betydelige konsekvenser for forbrugere og virksomheder.

I dag registrerer de mange fjernvarmeforsyninger ikke eventuelle afbrud. Da der ikke har været udfordringer med forsyningssikkerheden på fjernvarmeområdet og da kortvarige forsyningssvigt har relativt små konsekvenser for forbrugere, har det ikke samme relevans. Desuden vil de påkrævede selskabs- og samfundsøkonomiske investeringer i måleudstyr mv., hvis man i højere grad skulle monitorere fjernvarmeforsyningen, ikke aktuelt stå mål med gevinsterne. Skulle en fjernvarmeforsyning blive udsat for at uforudset nedbrud, vil der typisk gå 6-8 timer, før varmen er aftaget. Det giver tid nok til at opstille elbaseret varme i form af radiatorer mv., hvis der skønnes at være behov for det.

4 Beskrivelse af opgaver, ansvarsstruktur og beføjelser i forhold til forsyningssikkerhed

Regelsættet for varetagelse af forsyningssikkerhed kan på fjernvarmeområdet hensigtsmæssigt opdeles i, om der er tale om varmforsyning fra store kraftvarmeværker over 25 MW-el (som ofte er placeret i de centralt forsynede områder), eller varmforsyning fra små og mellemstore kraftvarme- eller fjernvarmeværker under 25 MW-el eller uden el-kapacitet). Disse varmforsyninger er placeret i de decentralt forsynede områder.

Fjernvarmesektoren kan opdeles i

- kraftvarme/fjernvarmeproduktion
- varmetransmission
- varmedistribution

De store kraftvarmeværker i Storkøbenhavn og Trekantsområdet leverer typisk varme til et varmetransmissionsselskab (CTR, VEKS, TVIS), der leverer varme videre til varmedistributionsselskaber, som endelig leverer varmen til slutforbrugerne. De øvrige store værker og mellemstore kraftvarme- eller fjernvarmeværker leverer typisk varme direkte til et distributionsselskab, mens de små kraftvarme- eller fjernvarmeværker typisk ejes af det samme selskab, som ejer distributionsnettet.

Transmissionsselskaberne ejes af flere kommuner i fællesskab.

I hele sektoren følges levering og salg af varme ad. Der findes modsat elsektoren ingen handelsselskaber, der varetager salg af fjernvarme uden, at de også leverer varmen.

4.1 Forsyningssikkerhed i de centralt forsynede områder

Hvis et kraftvarmeproduktionsanlæg har en elkapacitet på over 25 MW, reguleres anlæggets etablering eller nedlukning hovedsagelig efter elforsyningsloven, omend varmforsyningsloven også har anvendelse. Reguleringen gælder uanset kraftvarmeanlæggets ejerskab:

- De store kraftvarmeproduktionsanlæg kan kun producere med en statslig elproduktionsbevilling. Bevillingen indeholder statsligt fastsatte vilkår om forsyningspligt for fjernvarme, så længe elproduktionen opretholdes. Dermed har regelgrundlaget for de store kraftvarmeanlæg en positiv betydning for forsyningssikkerheden på varmeområdet.
- Kommunalbestyrelsen er varmeplanlæggende myndighed for varmetransmission og varmedistribution. Det fremgår af varmforsyningslovens projektbekendtgørelse, at forsyningssikkerheden skal beskrives i projektforslag, der godkendes af kommunen (eller flere kommuner ved tværkommunale forsyninger) i henhold til varmforsyningsloven.
- Kommunalbestyrelsen kan påbyde et kollektivt varmforsyningsanlæg at gennemføre et varmforsyningsprojekt inden en nærmere bestemt tidsfrist. Hvis det kollektive varmforsyningsanlæg ikke mener at kunne opfylde påbuddet, kan det kræve, at kommunen overtager anlægget.
- Der kan formentlig også anvendes forsyningspligt overfor de kommunale/fælleskommunale transmissions- eller distributionsselskaber. Det er ikke hidtil sket.

4.2 Forsyningssikkerhed i de decentralt forsynede områder

Etablering eller nedlukning af fjernvarmeforsyninger fra værker med en elkapacitet på under 25 MW, som stort set kun er kommunalt og forbrugerejede, reguleres alene efter varmeforsyningsloven. Reguleringen gælder dog alle former for ejerskab:

- Kommunen kan som den varmeansvarlige myndighed tage initiativ til udarbejdelse af forsyningsplaner og projektforslag, som kan sikre en fortsat opretholdelse af forsyningssikkerheden.
- Kommunalbestyrelsen kan påbyde et kollektivt varmeforsyningsanlæg at gennemføre et projekt inden en nærmere bestemt tidsfrist. Hvis det kollektive varmeforsyningsanlæg ikke mener at kunne opfylde påbuddet, kan det kræve, at kommunen overtager anlægget.
- Når et værk etableres eller hovedrenoveres, skal der udarbejdes et projektforslag. I projektforslaget skal der redegøres for forsyningssikkerheden. Dette gælder også for kollektiv varmeforsyning uafhængig af ejerforhold.
- Kommunalbestyrelsen fører endvidere tilsyn med indretningen og driften af kollektive varmeforsyningsanlæg.

4.3 Energitilsynets nuværende opgaver, beføjelser og sanktionsmuligheder

Energitilsynet (Tilsynet) fører først og fremmest tilsyn med, at prisbestemmelserne i Varmeforsyningslovens kapitel 4 overholdes i fjernvarmesektoren. Tilsynet har derudover nogle mindre tilsynsforpligtelser inden for emner som forbrugerindflydelse, forkøbsret m.v.

Til brug for Energitilsynets arbejde skal regnskaber, budgetter og andre oplysninger til brug for prisfastsættelsen anmeldes til Tilsynet efter regler fastsat af Tilsynet.

Energitilsynet har i dag mulighed for at anvende bøder, hvis varmevirksomhederne ikke efterlever Tilsynets afgørelser. Dette instrument er indtil videre stort set ikke anvendt.

5 Beskrivelse og vurdering af muligheder for at opdage og reagere på brud på forsyningssikkerhed

5.1 Forsyningssikkerhed i store og små forsyninger

De store forsyninger har forbundne net, hvorfor forsyningssikkerheden typisk er god. Flere producenter med flere spids- og reservelastanlæg supplerer hinanden.

De tre transmissionsselskaber har installeret reservekapacitet, som kan producere fjernvarme i tilfælde af nedbrud ved eksempelvis et centralt værk. VEKS har f.eks. 26 lokale varmecentraler, som kan anvendes ved brud eller skade på systemet. Denne backup giver en næsten 100 pct. forsyningssikkerhed af varmeforbruget.

Et sammenhængende distributionsområde i en stor by har en lignende forsyningsikkerhed. Aalborg har eksempelvis 12 driftssikre varmecentraler, således at der altid er tilstrækkelig varme, hvis den største producent (Nordjyllandsværket) får driftstop. De fleste hovedledninger er endvidere forsynet med sensorer til elektronisk lækageovervågning. Hovedreoveringer foregår i sommerhalvåret og varsles på forhånd.

De store varmeselskaber har typisk udliciteret akutberedskab til et privat servicefirma, som elektronisk overvåger anlæggenes drift. De største varmeselskaber har dog ofte egen beredskabsovervågning, da det har vist sig at være den mest omkostningseffektive løsning.

De mindre, decentrale forsyninger er ofte isolerede, naturlige monopoler. De har alle spids- og reservelastkedler, som kan dække varmebehovet i tilfælde af akutte nedbrud i hovedværket.

Mange af de mindre varmeværker har også kontrakt med et serviceselskab, som reagerer på elektronisk indberetning om anlægsstop og andre nedbrud. Disse kontrakter indbefatter ofte akut beredskab indenfor eksempelvis ½ time. De enkelte værksbestyrelser håndterer dette, og erfaringerne er generelt gode. Et konkret eksempel er givet i bilag 1.

5.2 Mulig registrering af nedbrud eller risiko for nedbrud, hvis der i fremtiden opstår behov herfor

Forsyningsikkerheden for fjernvarme vurderes i dag som værende god, og der er ikke et aktuelt empirisk grundlag for at etablere nationale overvågningssystemer eller fastsætte leveringskrav o.lign.

Skulle der fremadrettet vise sig at opstå et behov for nøjere overvågning af forsyningsikkerheden, er der umiddelbart to metoder.

Én metode er at give Tilsynet i opdrag at indsamle de relevante data for faktiske nedbrud, samtidig med at Tilsynet indsamler økonomiske data til priseneftervisning. Det kunne i givet fald være en enkel årlig registrering af antal planlagte og uforudsete nedbrud, tidslængden og det berørte antal kunder/andel af leverede fjernvarme.

Det ville dog også kræve en standardisering af hvert registreret nedbrud for at kunne måle den reelle effekt af eventuelle nedbrud – dvs. antal graddage, reel efterspørgsel på nedbrudstidspunkt, varsling af og definition af forsyningsnedbrud osv.

Det skyldes blandt andet, at et nedbrud for fjernvarme i sommermånederne er mindre væsentligt end et nedbrud i vintermånederne i modsætning til f.eks. elforsyningen. Hvis en sådan løsning vælges, vil det derfor kræve et betydeligt stykke arbejde i forhold til at definere forsyningsikkerhed på fjernvarmeområdet mere præcist samt omkostninger til måleudstyr. Stort set ingen lande har etableret sådanne registreringer.

En anden og overvågningsmetode kunne være at registrere de risikotruede forsyninger, dvs. de værker, der er i farezonen for at få nedbrud.

Der er således tale om en registrering af sårbare forsyninger, der kan have øget risiko for nedbrud eller forsyningssvigt. Hvis der kan etableres retvisende nøgletal for værkernes soliditet, ville det være et relativt simpelt og mere målrettet initiativ til at overvåge forsyningssikkerheden. Energitilsynet indsamler i forvejen de relevante, årlige nøgletal, hvorfor de ville have mulighed for at etablere en sådan årlig oversigt.

Mulige indikatorer kunne således være restgældens andel af de samlede varmeindtægter, udviklingen i det reelle kontra det budgetterede varmesalg o.lign.

En sådan overvågning kunne tilgå kommunerne, der er de varmeplanlæggende myndigheder, som også skal sikre forsyningssikkerheden. Denne metode overvejes nu i Sverige, som har en relativ stor kommerciel fjernvarmesektor.

Da der ikke ses, at være udfordringer i forhold til forsyningssikkerheden, vurderes ovenstående nationale tiltag pt. ikke at stå mål med byrderne forbundet hermed. Dette kan dog overvejes på sigt, såfremt der opstår udfordringer.

I områder med tilslutningspligt og forblivelsespligt, hvor forbrugerne ikke har mulighed for at skifte til individuelle løsninger, vil det dog være hensigtsmæssigt, at kommunen definerer servicemål for det lokale anlæg i forbindelse med, at tilslutningspligten og forblivelsespligten udmeldes.

6 Beskrivelse og vurdering af selskabernes muligheder for og incitamenter til vedvarende investeringer i net/anlæg mv., herunder en vurdering af, hvad den økonomiske regulering betyder

Af den politiske stemmeaftale om fjernvarmeeffektivisering fra 7. april 2016 fremgår, at alle fjernvarmeselskaber over en vis bagatelgrænse skal omfattes af effektiviseringstiltag. Den nye regulering skal gradvist udvikles og indføres mhp. at realisere effektiviseringer på i alt 500 mio. kr. i 2020.

Den fremtidige fjernvarmesektor vil blive effektiviseret ved omkostningsrammer og regulatorisk benchmarking. Omkostningsrammen indeholder alle planlagte omkostninger til drift, afskrivninger og forrentning. Afskrivning af anlægslån, køb af brændsel, løn, løbende vedligehold af udstyr osv. indgår således i omkostningsrammen.

Den årlige omkostningsramme vil i det efterfølgende år blive *justeret* for en række upåvirkelige og exogene faktorer, som f.eks. skatter og afgifter, graddage, ændringer i markedsstørrelsen samt udvikling i brændselspriser.

Selskaber som skifter brændsler vil blive sammenlignet ud fra det nye brændselsmix og ikke ud fra det tidligere. Det er også muligt at ændre omkostningsrammen i forbindelse med nyinvesteringer. Den

regulatoriske benchmarking medtager således en række væsentlige faktorer, der kan påvirke et værks økonomi og dermed driftssikkerhed.

Udgangspunktet er, at der skal udarbejdes en robust model under anvendelse af passende forsigtighedsprincipper. Det samme udgangspunkt lægges til grund for den videre vurdering af den fremtidige forsyningssikkerhed på fjernvarmeområdet.

Indførelsen af omkostningsrammer og benchmarking vil derfor som udgangspunkt medføre betydelige incitamenter til at investere i en høj forsyningssikkerhed, bl.a. fordi reducerede investeringer resulterer i, at selskabernes omkostningsramme reduceres tilsvarende. Samtidig vil underinvesteringer medføre, at selskabernes værdier i nettet reduceres tilsvarende. Dermed vil selskaberne fortsat have incitament til løbende investeringer og vedligehold af nettet.

Samtidig har varmeselskaberne et incitament til at undgå nedbrud for ikke at tilskynde de enkelte kunder til at etablere individuel opvarmning.

På den baggrund vurderes den kommende økonomiske regulering ikke at medføre udfordringer for forsyningssikkerheden, hvilket også skal ses i lyset af at forbrugerne under alle omstændigheder har mulighed for relativt hurtigt at skifte til individuel opvarmning.

7 Håndtering af konkurser

Konkursrisiko kan opstå, hvis forbrugerne forlader værket, hvis der ikke er forblivelsespligt, eller hvis forbrugerne vælger at anvende brændeovne, træpillefyr, luftbaserede varmepumper og anden individuel opvarmning. Individuel opvarmning kan være billigere, hvis den (obligatoriske) faste årlige afgift er tilstrækkelig lav. Ligeledes kan konkursrisiko fremadrettet opstå, såfremt værkerne ikke i tide tilpasser omkostningerne til de økonomiske rammer, som udmeldes af Energitilsynet for de enkelte værker.

Alle private værker (både kommercielle og forbrugerejede) kan kræve at blive overtaget af kommunen jf. Varmeforsyningslovens § 6, stk. 4, hvis de ikke kan opfylde evt. påbud om at gennemføre et godkendt projektforslag af kommunen. Det bemærkes, at værket alene kan påberåbe sig denne ret til at blive overtaget, hvis værket klart har gjort opmærksom på deres situation, før kommunalbestyrelsen har godkendt projektet. Kommunalbestyrelsen har således ikke i dag pligt til at overtage et værk, der af andre grunde er konkurstruet.

Hvis kommunalbestyrelsen imidlertid har stillet kommunegaranti, vil kommunen naturligt anlægge en konkret vurdering af, hvordan kommunen begrænser sit økonomiske tab – det kan enten være ved at overtage værket eller ved at lade værket gå konkurs. Der kan også i den beslutning indgå andre lokalpolitiske overvejelser.

De kommunale og forbrugerejede varmforsyninger er typisk finansieret med lån fra KommuneKredit. Det betyder, at lånet er sikret med kollektiv garantistillelse fra alle landets kommuner i tilfælde af konkurs. Når en kommunal eller forbrugerejet forsyning er finansieret ved lån optaget i KommuneKredit, gælder følgende regler ved en eventuel konkurs:

- Såfremt værket ikke er i stand til at tilbagebetale lånet, vil det i denne situation være kommunen, som hæfter for beløbet som selvskyldnerkautionist. Kommunen skal således indfri lånet, hvis dette misligholdes af varmevirksomheden.
- Værket kan kun lukkes, hvis der ikke kan opnås et positivt dækningsbidrag, og hvis det er samfundsøkonomisk bedre at lukke værket fremfor at drive eller omstille det. Hvis værket kan drives videre med et positivt dækningsbidrag, når lånet er indfriet, skal kommunen gøre det. Det skyldes, at kommunalfuldmagten forpligter kommunen til at begrænse sit tab ved at indfri lånet – det skal forfølges, når dækningsbidraget er positivt.

Der er mindst to muligheder for at opretholde driften af værket:

1. Kommunen kan overtage værket og drive det selv.
2. Kommunen kan foranledige salg af værket til forbrugerne eller et energiselskab.

Hvis kommunen har kendskab til andre løsningsforslag, skal de også undersøges. Der kan f.eks. være tale om, at et værk allerede har undersøgt muligheden af at modtage overskudsvarme andet sted fra, eller at der kan installeres solvarmeanlæg eller lignende med økonomiske fordele til følge.

Der skal foregå en markedsafprøvning af valg, hvor de kendte eller åbenlyse muligheder afprøves mod hinanden for at vælge den løsning, der mindsker kommunens gæld mest muligt. Der er ingen klare retningslinjer herfor, men dokumenterede eller velkendte muligheder skal indgå i kommunens overvejelser.

Hvis kommunen vælger at sælge værket (mulighed nr. 2), sker det ikke som ejer, men som kreditor af værket. Ved at indfri lånet bliver kommunen kreditor i varmeværket – og kan i kraft heraf fremtvinge et salg. Kommunen kan vælge at forrente sit finansielle mellemværende med en beskeden rente, indtil mellemværendet er dækket ind igen hurtigst muligt. Kommunen kan ikke nedskrive gælden, da det vil svare til, at der blev ydet tilskud til enkeltpersoner, hvilket ikke er muligt. I stedet for fortsat drift (enten i kommunalt eller forbrugerejet regi) kan værket således forsøges solgt. Det skal i givet fald ske efter udbudsreglerne. Kommunen har således rimelige muligheder for at videreføre forsyningen i en ændret form med de nuværende regler.

Der er kun kendskab til ét decentralt værk, som p.t. er konkurstruet. Her indgår det i projektforslaget for nedlukning af værket, at der skal etableres en alternativ opvarmning for de mange forbrugere. Enten i form af nærvarmeprojekter for flere huse under ét, eller i form af individuel opvarmning. Processen er endnu ikke afsluttet, men forsyningsikkerhed skal indgå i projektforslaget for værkets nedlukning.

Hvis et kommercielt selskab er konkurstruet, kan det kommercielle selskab vælge at afhænde værket. Her har de nuværende forbrugere mulighed for at byde på værket. En anden mulighed er, at kommunen opkøber værket og indlemmer det i den kommunale forsyning.

Hvis det er det mest fordelagtige bud for kommunen, kan forbrugerne overtage værket. Begge muligheder er konkret sket ved tidligere tilfælde og har således sikret fortsat kollektiv varmforsyning områderne.

Såfremt det ikke er muligt at finde en holdbar løsning for konkurstruede værker, kan forbrugerne som tidligere nævnt vælge at investere i individuelle løsninger. Således vurderes forsyningssikkerheden ikke at blive påvirket ved konkurser.

8 Sammenfatning

Reguleringen vurderes samlet set at være robust i forhold til at sikre og understøtte en høj forsyningssikkerhed i fjernvarmesektoren.

Fjernvarme adskiller sig fra fx el- og gasforsyningen ved forsyningsafbrud kan forekomme uden betydelige konsekvenser for forbrugere og virksomheder. Dertil kommer, at der i fjernvarmeområderne er tilstrækkelig reservekapacitet til at opretholdelse af varmeforsyning selv, hvis hovedværket lider et akut nedbrud.

Skulle en fjernvarmeforsyning blive udsat for at uforudset ledningsnedbrud, vil der endvidere typisk gå 6-8 timer, før varmen er aftaget. Det giver tid nok til at opstille fx elbaseret varme i form af radiatorer mv., hvis der skønnes at være behov for det. Der vil i forlængelse heraf være en række individuelle alternativer til kollektiv forsyning, som kan sikre fortsat varmeforsyning.

Indførelsen af omkostningsrammer og benchmarking vil som udgangspunkt sikre fortsat incitamenter til løbende investeringer og vedligehold af nettet. Det er dog væsentligt, at der i udviklingen af benchmarkmodellen tages højde for evt. risikofaktorer i forhold til at sikre forsyningssikkerheden.

Håndteringen af konkurser er beskrevet overordnet i lovgivningen i dag. Helt generelt gælder, at denne risiko ikke påvirker forsyningssikkerheden som følge af tilstedeværelsen af individuelle løsninger, jf. argumentationen overfor.

Der er samlet set derfor ikke et aktuelt behov for at etablere et nationalt monitoreringssystem. Det foreslås dog, at kommunerne i forbindelse med pålæg af forblivelsespligt og tilslutningspligt definerer servicemål, som skal opfyldes som en betingelse for at opretholde disse forpligtelser for borgere og virksomheder.

Bilag 1. Eksempel på lokal forsyningssikkerhed ved akut nedbrud o.lign.

Auning Varmeværk.

Auning varmeværk leverede 129 TJ fjernvarme i 2013. Det er et relativt kompliceret værk med flere anlæg og flere brændsler.

Varmeværket anvender procesautomation med et SRO-anlæg (Styring, Regulering og Overvågning). Det sikrer, at kedler, akkumuleringstanke, pumper, temperaturer mv. overvåges konstant. Opstår der

fejlsituationer gives der omgående alarmkald til vagtselskabet, som derefter telefonisk kontakter den vagthavende person. Der er 3 personer, som kan møde på værket inden for 10 min.

Værket råder over 2 halmfyrede kedler placeret i "ny bygning" sammen med halmlageret, samt 2 oliefyrede- og 1 træpillekedel placeret i "gl. bygning". Der er 2 hovedpumper, som hver har kapacitet til at forsyne byen. Opstår der fejl på en pumpe, kobles den anden automatisk ind, samtidig med at der gives alarmkald.

Værket har 2 akkumuleringstanke på tilsammen 1400 m³, som automatisk kobles ind, hvis kedlerne stoppes af fejl. Der er således mulighed for at levere varme i op til 24 timer (naturligvis afhængig af årstiden), selv om der ikke er kedler i drift. Disse automatiske styre- og omskiftefunktioner sikres med et PLC system (Programmable Logic Controller), som er en lille computer brugt til automation af produktionsmaskiner i industrien.

Den mest almindelige "trussel" udefra er strømsvigt. Varmeværket har derfor en 250 KW dieselgenerator, som automatisk starter op og kobler ind, hvis forsyningen fra elværket er væk i mere end 10 sekunder. Dette vil således næppe blive bemærket af nogen forbruger. Der er brændstof på anlægget til ca. 30 timers drift ved fuld belastning.

Brand er det værste scenarie. Auning Varmeværk er sikret efter gældende regler, bl.a. kan nævnes: Brandmur og -døre mellem kedelrum og halmlager, dobbelt sikring når halmballer transporteres fra lager til kedler, sprinkleranlæg med tryktanke (kan fungere uden forsyning fra vandværk). Ligeledes er der opsat slangeruller, pulver- og CO₂ slukkere.

Skulle kedlerne i en af bygningerne havarere, kan kedelanlægget i den anden bygning sikre forsyningen, da anlæggene hver for sig er store nok til at forsyne byen selv i vinterperioden. Skulle elinstallationerne være beskadigede, kan der lægges midlertidige kabler fra dieselgeneratoren til det kedelanlæg, som skal være i drift.

Da anlægget således står i 2 separate bygninger, og generatorer er placeret udendørs, kan en reservevarmeforsyning etableres og opretholdes, selv efter en alvorlig brand. Der vil dog nok være en afbrydelse af nogen varighed afhængig af skaden.

Hvis der opstår fejl på elinstallationer, har værket aftale med en installatør, som har døgnvagt og kan møde op med kort varsel.

I Auning by er der ca. 25 km. fjernvarmerør af forskellig alder og størrelse. Det sker derfor uundgåeligt, at der kan være afbrydelser i forbindelse med rørbrud, nye tilslutninger, opgradering af rør mv. Ved planlagte afbrydelser gives der besked til de berørte forbrugere inden arbejdet finder sted, og længere varende afbrydelser søges at finde sted i sommer halvåret. En del af byen er ringforbundet, så det er muligt at bevare forsyningen til så mange som muligt. Værket har også her aftale med rørsmede, som kan tilkaldes med kort varsel.